

Protagonistes

El cercle es va tancant, el procés, per més que de vegades ens sembla aturat o que camina en cercles concèntrics, avança, i la demostració empírica n'és el canvi d'actitud i l'ofensiva judicial contra els nostres representants polítics, l'ofensiva legal, intentant aniquilar el nostre nou PDC gairebé abans de néixer, ofensiva política aïllant els nostres partits de qualsevol negociació a Madrid, i també una renovada ofensiva diplomàtica per tal de tallar els nostres ja constants contactes internacionals.

Quan sento alguns dels nostres càrrecs electes dir que cal començar a estar preparats per anar a la presó pel fet d'haver-hi posat unes urnes el 9-N, tot seguit penso en mi, penso en nosaltres, penso en tots aquells que volem veure la proclamació de la independència, i em pregunto, i jo què? nosaltres què?, i vosaltres què?

Arribat aquest punt crec, que el nostre paper,

el de ciutadà, és tornar a ser protagonista, la bona gent ho va començar i la bona gent ho haurà d'acabar. Protagonistes de fer sentir als nostres parlamentaris i al nostre president que no estan ni estaran sols, mai. Protagonistes per fer sentir a la societat que tenim un alt sentit del respecte cap a les nostres institucions democràtiques i que estem al seu costat, sempre. Protagonistes per demostrar en tots els àmbits de la societat que estem preparats per al pas següent i per al moment de la desconexió.

Sincerament crec que en aquest darrer compàs d'espera tensa val la pena no ser espectador i romandre a casa al sofà tot esperant el desenllaç, al contrari: la millor fórmula és reprendre el protagonisme, esperançats i en positiu, al servei de les nostres institucions per al que calgui.

Marc Viñolas

Vicepresident de Reagrupament

Sumari

Speak English, Mr. President

per Josep Sort

PÀGINA 2

Estic il·lusionat

per Josep-Ramon Soldevila

PÀGINA 3

Sí és sí

per Teresa Casals

PÀGINA 4

Eleccions del Partit Demòcrata Català

PÀGINA 5

El nom de Reagrupament

per Vicenç Julià

PÀGINA 6

Sumem Barcelona

per Albert Aragonès

PÀGINA 7

I més...

La secció habitual de llibres de Pere Torra.

Speak English, Mr. President!

El front internacional continua jugant un paper cabdal en el procés independentista. Oimés amb els esdeveniments que succeeixen a Escòcia, i que ens obliguen a fer-ne un seguiment ben proper. Pràcticament diari.

Naturalment, els escocesos recorren a l'*estratègia kosovar*, que és aquella que consisteix a presentar-se com un cas únic, irrepètible, per tal de no veure's condicionat per actors externs. I en el cas d'Escòcia, no cal dir que actors externs són Catalunya i Espanya. Nosaltres perquè hem d'estar a l'aguait per intentar treure el màxim de profit de la porta que han obert els escocesos, amb la seva aposta per continuar al preu que sigui dins de la Unió Europea, un cop es produeixi el Brexit. No debades, a Escòcia va guanyar àmpliament l'opció de mantenir-s'hi. I els espanyols, perquè farolegen amb exercir un dret de vet a qualsevol intent d'Escòcia d'esdevenir un Estat Membre de la UE. I dic farolegen, perquè quan arribi el moment, si arriba abans de la Independència de Catalunya, se l'embeinaran quan la Merkel i la resta els ho ordenin. Abans, però, això sí, hauran fet tot de declaracions estrofolàries i de cara a la galeria, per tal de crear la típica i tòpica *por escènica* que sempre utilitzen per acoquinar aquells que no els coneixen gaire. Però que amb nosaltres ja no funciona, lògicament.

Que els independentistes escocesos utilitzin l'*estratègia kosovar*, no ens ha d'emprenyar. No ho hem de considerar un acte d'egoisme que perjudiqui els nostres

interessos i que posi en qüestió la solidaritat entre els dos pobles. De fet, penso que en tenen l'obligació, d'emprar-la. I encara diria més, fins i tot és possible que Catalunya la utilitzi abans que Escòcia. No debades tenim uns actius potencialment més favorables que ells. Per exemple, l'euro. Esclar que ells tenen el petroli... poca conya!

Escòcia ha aconseguit situar-se al bell mig del debat europeu. Polítics alemanys, francesos, polonesos, han deixat clara la seva posició favorable a la continuïtat d'Escòcia dins la Unió Europea. Per la seva banda, el govern del Regne Unit sembla decidit a impedir-ho. La pròpia primera ministra, Theresa May, acaba de declarar que no contempla cap "*sortida del Brèxit*", és a dir, que Escòcia no continuarà a la UE, malgrat la voluntat de més del 60% dels seus ciutadans. La indignació ha estat màxima, lògicament, i segur que Nicola Sturgeon no es quedarà de braços creuats. Clarament és una violació d'uns dels principis més sagrats del parlamentarisme, com és el consentiment dels ciutadans, i una demostració fefaent de l'intent de minoritzar el parlament escocès per part del govern de Londres.

Tal i com he dit més amunt, des de Catalunya estant, a banda de potenciar, com s'està fent de forma més que excel·lent, la nostra presència a l'exterior, amb l'anunci de noves delegacions i una potenciació de la diplomàcia pública (i segur que també de l'altra) que posa nerviosos, ocupa i preocupa

els ambaixadors espanyols i tots els seus subordinats, hem de seguir de prop els esdeveniments.

Però també hem de procurar afavorir els mitjans internacionals que parlin de nosaltres. I un dels elements que, si se'm permet, trobo a faltar és l'ús sistemàtic de la llengua anglesa en els discursos claus del president Puigdemont. Sota el seu antecessor, se'n féu un ús quasi regular, i això va obrir moltíssimes portes a nivell global. I no és que l'actual sigui precisament incapaç de parlar-lo, ben al contrari, com demostra la seva trajectòria professional prèvia, com un dels fundadors del *Catalonia Today*, una excel·lent iniciativa. Però trobo que es perden excel·lents oportunitats per incloure algunes frases triades en discursos com el de la qüestió de confiança o el debat de política general, per exemple, per adreçar-se al món mundial i fer-ho directament en llengua anglesa. I si cal, també, en la francesa (m'estranyaria que no la parlés, sent de Girona), i per què no, en espanyol (sobretot pensant en clau llatinoamericana, lògicament).

Estem en moments clau i no podem perdre cap oportunitat, tant en l'àmbit exterior com en l'interior. Per això s'imposa actuar amb fermesa i desacomplexament. Amb intel·ligència i audàcia.

Josep Sort

Estic il·lusionat

Estic il·lusionat. Fa un any llarg que estic a l'Equip de govern de l'Ajuntament de Vic. Fins a aquell moment, no havia tingut mai cap experiència com a regidor. Però crec que la cosa va bé. I per què ho dic això? Doncs perquè l'Alcaldessa m'ha demanat que, a més de portar les regidories de Medi Ambient i de Món Rural, amplii la meua dedicació i que assumeixi més responsabilitats. Això deu voler dir que no ho faig tan malament. Si algú, com l'Alcaldessa, em demana que faci aquest pas, deu ser perquè la feina que he estat fent fins ara ha estat ben rebuda.

A més, em reconforta que, a mi, que sóc de Reagrupament, m'hagin atorgat les regidories de Ciutadania i Igualtat i, a més, la de Recursos Humans. Aquest fet permet

que desenvolupi els meus ideals i aprenentatges assolits durant tot aquest temps al nostre partit, per arribar a una societat més democràtica, que, recordeu, és un dels tres peus principals del nostre full de ruta: llibertat, democràcia i treball.

La regidoria d'igualtat engloba moltes de les competències que jo identifico dintre de l'expressió "democràcia". Per exemple, la sensibilització per a la igualtat de gènere, la lluita contra la violència masclista, garantir les mateixes oportunitats als nostres ciutadans, sigui quina sigui la seva creença religiosa, ideologia política, raça, classe social o provenença geogràfica. També inclou tot allò referent a participació ciutadana, parlo tant de

pressupostos participatius com d'altres aspectes més quotidians, que afecten el dia a dia de la ciutadania i que convé que ells, els vigatans, hi puguin dir la seva.

I la regidoria de Ciutadania també em permet conèixer i treballar, amb un entramat d'entitats ciutadanes de tot tipus (culturals, esportives, socials, etc.), totes les quals sense ànim de lucre, que vetllen per interessos més particulars de gent diversa, però que afecten i milloren el funcionament de la ciutat.

Ja ho veieu: hi ha molts projectes engegats. Hi ha molta feina a fer. Espero estar a l'alçada.

**Josep Ramon
Soldevila**

Sí és sí

Quan la paraula donada pot ser paper mullat, quan els programes electorals en la majoria dels casos no es compleixen, quan els votants no només no demanen responsabilitats a aquells polítics que els han enganyat sinó que els tornen a atorgar la seva confiança, per Reagrupament sí és sí. I n'estem molt orgullosos.

Per això Reagrupament continua dient sí a la independència, sí a la regeneració democràtica, sí a la feina ben feta, sí a la igualtat d'oportunitats. Com fa vuit anys. I n'estem molt orgullosos. Per això en cada moment hem decidit actuar pensant en allò que convenia més a Catalunya encara que no fos el millor per a Reagrupament i alguns poguessin no entendre-ho, de bona fe o per intentar acusar Reagrupament de frivolitat o de desorientació.

No estem gens desorientats. Reagrupament té com eix central, l'eix nacional. Després de la sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut retallat i mutilat i, malgrat tot, aprovat per milions de catalans, es va constatar la impossibilitat de continuar avançant com una autonomia més del regne d'Espanya i va augmentar espectacularment el nombre de votants independentistes. La independència és un projecte tan transformador, tan revolucionari i un propòsit tan ambiciós i

tan transversal que hi cap tothom que comparteixi els tres eixos que abans he mencionat. Catalunya és plural ideològicament, com tots els països del món. I, és clar que, quan siguem un país normal, hem de tenir diferents opcions polítiques, de dretes, de centre i d'esquerres i tots els partits polítics podran lluitar per tenir més vots que els altres i els líders d'aquests partits podran fer valdre el seu lideratge, si guanyen. És lícit, però a parer mostre, en aquest moment crucial, no hauria de ser determinant.

Els reagrupats demanem unitat i hem predicat amb l'exemple. A cada una de les conteses electorals nacionals hem demanat anar units, encara que ens n'hàgim sortit amb més o menys fortuna i, conscients de la nostra força política, ens hem sumat als projectes majoritaris. Hem denunciat les veus públiques discrepants dels independentistes i ho continuem fent. És clar que en els despatxos del Parlament tothom hi ha de dir la seva i ha d'exposar els perills i oportunitats que qualsevol decisió comporta, però públicament, una sola veu. Unitat i confiança entre tot el bloc independentista. És la nostra única força.

Comença l'etapa decisiva. El pols sostingut amb un estat autista, incapaç d'entendre la situació que es viu a Catalunya, entra en la fase final. O caixa o faixa. Ens enfrontem a un

estat acostumat a aplicar la força per resoldre els conflictes. La força de la llei, d'una llei derivada d'una constitució, que el govern del PP, amb l'ajut inestimable de Ciutadans i del desintegrat PSOE, vol sacralitzar. I ens hi enfrontem convençuts que tenim la raó i l'absoluta voluntat democràtica de poder decidir si volem ser ciutadans d'un estat independent o no. Començaran a arribar les sentències per als imputats: president Mas, vicepresidenta Ortega, consellera Rigau, conseller Homs, presidenta del Parlament de Catalunya, senyora Forcadell. Aquest moment havia d'arribar. Ho sabíem tots i, en certa manera, estem satisfets perquè ara podrem demostrar que, som un poble festiu, sí, però també som un poble responsable, convençut i agraït. No deixarem sols els nostres representants electes. Els hem impulsat fins aquí i junts, confiant els uns amb els altres, acabarem el que hem començat. Els reagrupats i les reagrupades, cadascú segons les seves responsabilitats, no tenim cap dubte.

Sí a la independència. Sí a la regeneració democràtica. Sí a la feina ben feta. Sí a una Catalunya sense discriminacions.

Teresa Casals

Rcat present als comitès, regionals i de districte del PDEC

Els 30 de setembre i l'1 d'octubre hi va haver les eleccions dels comitès que durant els propers quatre anys dirigiran les regions i les agrupacions comarcals o de districte del Partit Demòcrata Europeu Català. Com a associats al partit, des de Reagrupament també vam tenir la oportunitat de ser-hi presents i alguns dels nostres associats hi van participar arreu del territori en diferents candidatures. Tots ells formaran part, doncs, dels comitès de regió, comarcals o de districte. Enhorabona a tots!

La llista de reagrupats i candidatures era la següent:

Albert Aragonès: Candidatura Sumem. Federació de Barcelona

Enric Solé: candidatura pel districte de les Corts

Ramon Alonso i Mònica Morató: Candidatura per la comarca de l'Alt Penedès.

Rosa Fonoll: Candidatura per la comarca del Garraf

Dani Roig: Candidatura per la comarca de l'Anoia

Eva Solé: Candidatura per la comarca d'Osona. Osona som tots

Xavier Minguet: Candidatura per la regió de Lleida, encapçalada per Joan Reñé

**Raül Triquell: Candidatura per la comarca de les Garrigues
Carne Roure: Candidatura per la comarca del Segrià**

Rosa Cruz: Candidatura per la comarca del Gironès

El nom de Reagrupament

Per molta gent, l'aparició de Reagrupament a l'escena política, va ser una il·lusió, una oportunitat d'identificar-se en un projecte polític que reunia i definia, en una sola paraula, els anhels i els somnis d'una part important de catalans que feia molt de temps que maldaven perquè, que des de la unitat, des de la transversalitat, i des del patriotisme es fes realitat un projecte que tant sols en les nostres imaginacions personals havíem cobejat.

No recordo, en aquests moments, quin personatge polític català va dir, fa bastants anys, que Catalunya era un país tan petit, i els catalans érem tan pocs, que només anant units podríem portar a terme els nostres legítims anhels de llibertat per al nostre poble. I que, si no ho fèiem així, els enemics de Catalunya (els de dins i els de fora), aprofitarien aquesta desunió per a anorrear definitivament Catalunya, fins a fer-la desaparèixer (D'això, els nostres veïns francesos en poden donar lliçons, en el cas de la Catalunya Nord).

Per molts diferents motius, coneguts per tothom, el projecte de Reagrupament, boicotejat pels de dins i pels de fora, no va reeixir. No és la meva intenció recordar-los aquí. Només deixar constància d'un fet constatable, i es que l'esperit de Reagrupament segueix ben viu. R.cat (denominació col·loquial entre nosaltres), va experimentar, al mateix temps que la majoria de catalans, l'experiència de Junts pel Sí. Va ser realment un plaer immens, i una experiència inoblidable

treballar sense reserves i colze amb colze, amb gent, amb persones, que fins aquell moment havien sigut adversaris polítics entre ells, i els reagrupats en mig de tots.

També haig de dir que, després de superar molts entrebancs aliens, vaig aconseguir que el nostre vicepresident, secretari general, i candidat de Junts pel Sí, en Marc Viñolas, hi fos present en un acte polític compartit amb Xavier Vendrell (ERC), Josep Lluís Cleries (CDC) i Mercè Jou (Demòcrates de Catalunya). Ell va marxar molt d'hora i tot seguit a l'acte, perquè anava amb la seva filla petita i es va fer un xic tard, però jo, com a representant de Reagrupament, vaig recollir totes les felicitacions i elogis pel seu brillant discurs amb un gran contingut de càrrega política per part dels altres conferenciants i públic assistent. No cal dir que vaig tornar cap a casa "inflat com un gall dindi" i amb el sà orgull de reagrupat convençut.

En Joan Carretero, el nostre president fundador, en els seus discursos i conferències en gairebé tots els actes, sempre repetia el mateix: "el dia que siguem independents i que Catalunya tingui un Estat propi, aleshores qui vulgui ser de dretes que s'afiliï a un partit de dretes i qui vulgui ser d'esquerres, que s'afiliï a un partit d'esquerres, però mentrestant hem d'anar tots a una; d'altra forma, no ens en sortirem". Seria realment molt llastimós que, per una visió molt estreta de mires, només pels petits egoïsmes personals de mirar-nos sempre el melic, oblidéssim aquest postulat del

Dr. Carretero i les seves crides a la unitat.

Jo no ho sé de vosaltres, però en el meu cas... m'emprenya moltíssim que un d'Esquerra parli malament de Convergència com que un convergent parli malament d'Esquerra. I no es d'ara, és de sempre, de tota la vida. Reagrupament ha donat suport a Esquerra en "hores baixes", quan va ser l'hora. Reagrupament ha donat suport a CDC, per recolzar el president Mas en el seu moment i ara el president Puigdemont, com a líders que s'han posat al davant del Procés. També tenim l'esperança que el PDEC, ara que per fi s'ha pogut batejar oficialment, se li esborrin definitivament "tots els pecats originals de l'antiga CDC" ("us ho demanem Senyor").

Ara sí. Ara toca continuar anant junts. Que la fórmula de Junts pel Sí segueixi fins a aconseguir l'anhelat objectiu final de la llibertat per al nostre poble. Que aquesta formulació política es faci extensiva a totes les conteses electorals, incloent-hi eleccions municipals. Es molt utòpic. Ja ho sé. Però, com va dir algú... "Visca la utopia". Perquè no es podria fer realitat? La diversitat, si està unida vol dir força, la uniformitat de dretes i esquerres desunida no es més que feblesa. Paga la pena, si finalment aconseguim que tots ens imbuïm d'un concepte: "Pàtria i Dignitat".

Vicenç Julià

Sumem Barcelona

El passat divendres 30 de setembre i el dissabte 1 d'octubre es van celebrar les eleccions territorials de l'encara anomenat Partit Demòcrata Català. Per presidir el que s'anomena la Vegueria de Barcelona s'hi van presentar tres candidatures: "SUMEM Barcelona", liderada pel tàndem Mercè Homs i Genís Boadella; "El temps de les cireres", liderada per Teresa Pitarch i "Aire Fresc", amb el tàndem Glòria Freixes i Quim Clavaguera. Des de el Consell de Barcelona de Reagrupament va haver-hi reunions amb les tres candidatures. Totes tres ens oferien un lloc en l'executiva, així que només va caler escollir quina podria ser la candidatura més afí als principis reagrupats i escollir qui ens representaria. En el Consell es va decidir que la de "SUMEM Barcelona" era la més transparent i la que més s'apropava als plantejaments de Reagrupament. Evidentment hi havia certes discrepàncies en alguns temes. També es va decidir que fos jo la persona que representés Reagrupament en aquesta candidatura. Se li va oferir primer el lloc a en Francisco Garcia, però, com ja deueu saber, els seus darrers problemes de salut, dels quals s'està recuperant força bé, van fer que declinés la invitació. En Francisco va ser Conseller Municipal dos anys al districte de Sant Martí quan vam donar suport a en Jordi Portabella per a l'alcaldia de Barcelona. És la persona que millor coneix el municipalisme de Barcelona dins de Reagrupament. Després se li va oferir a en Carles Bosch, "de facto" Coordinador del Barcelonès, però per causa del seu horari laboral no li

podia dedicar el temps que necessitava i que exigia aquesta responsabilitat. Per tant, em van escollir a mi.

Vaig fer una primera reunió amb la gent de "SUMEM Barcelona" i, des del primer moment, vaig veure que no ens havíem equivocat en escollir aquesta candidatura. Jo no coneixia ningú, tret de la Mercè Homs, amb qui m'havia creuat alguna conversa quan anava a Ciutat Vella a tramitar permisos per a Reagrupament i en un Consell Nacional de CDC. La resta de la gent de la candidatura la formen joves de la JNC fins a l'Assumpció Roset, de la gent gran. Més dones que homes, complint la paritat en escriu. Uns companys de candidatura amb moltes ganes de pensar i fer que el Partit Demòcrata Català eixampli la seva base social a la ciutat de Barcelona i construir una alternativa, per a les eleccions del 2019, per fer front a Ada Colau.

Durant la campanya, bastant dura, per cert, he estat a les 11 agrupacions territorials de

l'antiga CDC que té a la ciutat de Barcelona. Una per districte. Hem arribat a fer tres actes, presentacions, en una tarda. Ha estat una campanya on ha prevalgut la cordialitat entre les tres opcions. Finalment, a l'hora de les votacions, la gent ens va donar suport amb un 57% dels vots. Cosa gens menyspreable, atenant que érem tres candidatures.

Ara arriba la part més interessant, que és la de complir amb tot el que hem promès en campanya. No tingueu dubte que, des de dins d'aquesta vegueria de Barcelona, treballarem per consolidar el Partit Demòcrata Català a Barcelona, eixamplar-ne la base social, consolidar el territori i construir una candidatura prou potent per disputar-li a Ada Colau l'alcaldia de Barcelona al 2019. I tot això, amb l'esperit de Reagrupament, no ho oblidem.

Albert Aragonès

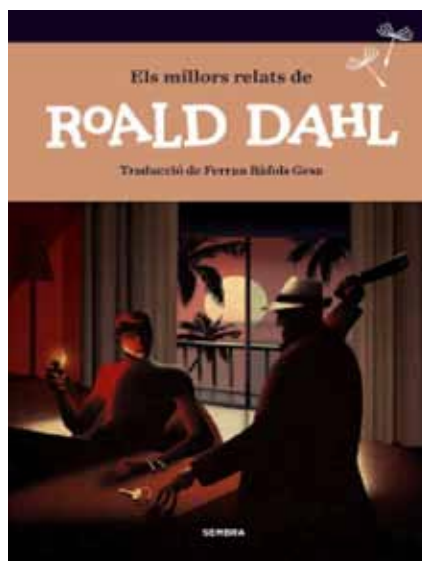
El millor de Roald Dahl, mestre del relat curt

Roald Dahl. *Els millors relats de Roald Dahl*, traducció de Ferran Ràfols Gesa. Sembra Llibres, Carcaixent, 2016.

Un cop més ha de ser una petita editorial independent, Sembra Llibres, la que aprofiti el centenari del naixement d'un autor destacat per publicar-ne una selecció de relats en la nostra llengua. Em refereixo al gran Roald Dahl, de qui la coratjosa editorial valenciana ha tingut l'encert de confiar la traducció d'una selecció de relats a Ferran Ràfols, un traductor experimentat, en una edició pulcra. És veritat que fa uns quants anys alguns d'aquests relats ja havien estat publicats per Empúries, en traducció de Rosa Borràs, sota el títol televisiu de *Històries imprevistes*, però és molt oportuna una actualització, amb la cura que Sembra Llibres posa a les seves edicions i la voluntat d'atrapar nous públics lectors per a la nostra llengua. A més, la mateixa editorial acaba de publicar aquest setembre 2016 *Algú com tu*, del mateix autor, un dels seus millors llibres de relats originals —no pas una selecció. Així comencem a disposar en català d'un corpus més ampli de les obres per a adults de l'autor britànic.

Habitualment, quan es parla de Dahl, se sol fer referència a l'escriptor adreçat al públic juvenil i es deixa de banda l'interessantíssim escriptor per a adults. La seva popularitat li ve del primer vessant, profusament adaptat al cinema, però jo tinc una debilitat especial per al segon vessant, on crec que el britànic desplega amb més llibertat totes les seves capacitats literàries i, per què no dir-ho, la seva mala llet.

El recull publicat es presenta com un aplec dels millors contes de Dahl. Això sempre és discutible, però efectivament conté una mostra prou àmplia i diversa de l'habilitat narrativa del britànic. N'hi ha d'emparentats amb la ciència

ficció com «La gran gramatitzadora automàtica», que, alhora, conté un fort sarcasme sobre la creació literària i el seu adotzenament. N'hi ha alguns de més anecdòtics, d'un cert to gairebé costumista: «L'home del paraigua». Fins i tot, n'hi ha de lligats a les experiències de guerra de Dahl —pilot d'avió durant la 2a Guerra Mundial— com és «Katina», una tendra història extreta del recull de narracions bèl·liques titulat *Over to you*. Però el Dahl per a adults imprescindible és el relacionat amb l'humor negre i amb gust per l'horror, que, afortunadament, també podem trobar en moltes de les narracions del recull: l'escabrosa aposta de «L'home del sud», l'intrigant atmosfera de «La dispesera», el misteriós capteniment de l'esposa fastiguejada pel marit a «El camí que puja al cel» o la macabra història de «Gelea reial».

En ocasions, els desenllaços dels relats corresponen al tipus que podríem anomenar «el caçador caçat». És el cas de «La senyora Bixby i l'abric del coronel» o també «El plaer del capellà». A més, Dahl sap treure molt partit de les ambicions ximpls del nou ric, com a «El majordom». De fet, com passa també amb les rondalles i els contes de fades de tota la

vida, els relats dahlians molt sovint retraten, ridiculitzen i blasmen els vicis i defectes dels éssers humans, especialment, l'ús de l'engany als altres per aconseguir un benefici propi. Ara bé, a diferència dels contes tradicionals, Dahl no hi inclou explícitament una moral, sovint ni tan sols descriu les conseqüències fatals de les seves històries i deixa llibertat al lector perquè les suposi ell. L'efecte intrigant o aterridor encara es multiplica molt més perquè el lector no troba descrit explícitament el resultat final.

Estilísticament, alguns dels relats són indubtables obres mestres, amb un engranatge que funciona com un rellotge i que revela el contingut sense dir-ho tot. És el cas de «El camí que puja al cel», on el text no explicita què li ha passat al marit, però el lector se n'adona perfectament. De la mateixa manera, a «La dispesera», el lector intueix què ha succeït en el passat en aquella casa d'hostes i pot suposar que li espera al protagonista en el futur, però el text queda obert.

Segons Jeremy Treglown, el seu biògraf, Dahl era una persona més aviat difícil, sobretot als seus darrers anys —carregat de mala llet, cosa que acostuma a fer bons escriptors. Tip del maltracte de la crítica a moltes de les seves obres, poc premiat al seu país on vivia força al marge dels ambients literaris, amb mala relació amb els col·legues, acusat d'antisemitisme per poca traça en la ressenya d'un llibre, embolicat en polèmiques absurdes (la seva baralla amb Salman Rushdie, quan aquest era perseguit per l'islamisme radical, té tota la pinta d'un atac de banyes), etc. Jo sempre dic que cal diferenciar la persona i el caràcter de l'autor de la seva obra; Roald Dahl és un magnífic exemple d'autor amb una obra d'una gran qualitat. Aprofitem que, pel fet d'haver nascut fa 100 anys, ara en tenim a l'abast noves edicions.